

Arrest

nr. 273 268 van 24 mei 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 bus 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 februari 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 14 april 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 22 april 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Uit een vergelijking van vingerafdrukken die op 19 november 2021 werd doorgevoerd bleek dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen.

1.3. Op 12 januari 2022 verzocht verweerder de Poolse autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 18.1.b. van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.4. De Poolse autoriteiten willigden het terugnameverzoek in op 24 januari 2022, op grond van artikel 18.1.c. van de verordening nr. 604/2013.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 17 februari 2022 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 22 februari 2022 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [O.]

voornaam: [Z.]

[...]

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [O.Z.], verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, bood zich op 19.11.2021 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 19.11.2021 diende hij effectief een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteitsdocumenten voor. De betrokkene verklaarde dat zijn paspoort werd ingehouden door het leger in Wit- Rusland. Hij stelde in zijn paspoort een Russisch visum te hebben gehad.

Dactyloscopisch onderzoek naar aanleiding van zijn verzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene reeds internationale bescherming verzocht in Polen (Bialystok) op 23.08.2021.

Op 24.12.2021 werd betrokkene gehoord bij onze diensten in het kader van zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in België. Hij verklaarde sedert +/- 2005 religieus gehuwd te zijn met mevrouw [O.A.] ([...], Afghaanse nationaliteit), die haar huidige verblijfplaats heeft in Mastali, Afghanistan. De betrokkene stelde 7 minderjarige kinderen ([O.A.], [O.A.], [O.A.], [O.S.], [O.Z.], [O.Z.], [O.A.]) te hebben, die allen bij hun moeder verblijven in Afghanistan. De betrokkene maakte geen gewag van in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor dat hij in juni 2021 vanuit Afghanistan (Kaboel) met het vliegtuig via de Verenigde Arabische Emiraten (Dubai) naar Rusland (Moskou) is gevlogen, legaal en in het bezit zijnde van een paspoort met Russisch visum. Hij stelde na een verblijf van 24 uur bij een smokkelaar in Moskou eerst te zijn doorgereisd naar Wit-Rusland en 3 à 4 dagen later naar Polen, waar hij het grondgebied van de lidstaten heeft betreden op 19.07.2021. De betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken in Polen werden afgenomen door de Poolse autoriteiten, toen hij 3,5 à 4 maanden opgesloten werd in Zirinigora. Hij ontkende ooit een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Polen. Hieromtrent wensen we er op te wijzen dat de resultaten in het kader van Eurodac aantonen dat de betrokkene weldegelijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Polen op 23.08.2021. De betrokkene verklaarde dat hij na zijn vrijlating op 08.11.2021 op een trein richting Duitsland werd gezet en hierop vrijwel onmiddellijk is verder gereisd met de trein tot in België, waar hij op 11.11.2021 is gearriveerd.

De betrokkene gaf aan een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omwille van de mensenrechten. Hij uitte in de eerste plaats verzet tegen een overdracht aan Polen omdat hij er geen asielaanvraag heeft ingediend. Daarnaast stelde hij dat er geen rechten voor vluchtelingen zijn en dat hij opgesloten is geweest in Polen. Hij gaf aan dat hij door de Poolse autoriteiten in isolatie en quarantaine

werd gezet, dat ze hem vertelde dat hij 18 maanden lang zou vastzitten en dat ze geen vreemdelingen willen in Polen. Hij verklaarde 9 dagen langen een h[on]nigerstaking te hebben gevoerd [...].

Op basis van bovenstaande gegevens werd er voor de betrokkene op 12.01.2022 een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties, die op 24.01.2022 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest.

We merken verder ook op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Verder herhalen we in dit verband ook dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de

betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Verder wensen we te benadrukken dat Polen, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent ook dat de Poolse instanties verzoeken om internationale bescherming behandelen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2013/32/EU en 2011/95/EU, niet zouden respecteren. Daarnaast kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken om internationale bescherming en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Betreffende de verklaring van de betrokkene, met name dat hij zijn vingerafdrukken gaf in Polen, maar dat hij er geen verzoek voor internationale bescherming heeft ingediend, merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor Polen opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek voor internationale bescherming indiende in Polen.

Daarnaast benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting.

De Poolse instanties stemden op 24.01.2022 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: "de verantwoordelijke lidstaat is verplicht een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen." Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond".

Het bovenstaande toont dan ook dat het door de betrokkene in Polen ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing en impliceert dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming opnieuw zullen kunnen aanvangen indien betrokkene dat wenst. De Poolse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene dan ook niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn om te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en zijn verzoek zal door de Poolse instanties op zijn merites worden beoordeeld en worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Het hieronder verder toegelichte AIDA-rapport vermeldt dat in gevallen, waarbij de verzoeker na het indienen van een verzoek in Polen zonder zijn onderzoek te hebben afgewacht naar een andere lidstaat is gegaan en niet binnen de negen maanden is teruggekomen naar Polen, zijn dossier niet

meer op zijn merites beoordeeld zal worden. De verzoeker zal in dit geval een volgend verzoek moeten indienen (pagina 31-32). In het geval van de betrokkene is zijn verzoek in Polen ingediend op 23.08.2021, wat maakt dat zijn terugkomst naar Polen binnen de negen maanden zal plaatsvinden waardoor de betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming in Polen opnieuw z[al] kunnen aanvatten indien betrokkene dat wenst.

De betrokkene zal dus gemachtigd zijn te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). We gaan ervan uit dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Een recente bron betreffende de procedure tot het bekomen van bescherming en opvangfaciliteiten in Polen is het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz; Maja Lysienka; Ewa Ostaszewska-Zuk, [...]) "Asylum Information Database – Country Report – Poland", laatste update op 16.04.2021, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Het rapport is kritisch en laakt onder meer de gebrekkige identificatie en opvang van kwetsbare personen en de detentie van kinderen.

De betrokkene stelde dat er geen rechten voor vluchtelingen zijn en dat hij opgesloten is geweest in Polen. Hij gaf aan dat hij door de Poolse autoriteiten in isolatie en quarantaine werd gezet, dat ze hem vertelde dat hij 18 maanden lang zou vastzitten en dat ze geen vreemdelingen willen in Polen. Hij verklaarde 9 dagen langen een hangerstaking te hebben gevoerd [...]. We wensen er vooreerst op te w[ij]zen dat het AIDA-rapport stelt dat de Poolse autoriteiten in bepaalde specifieke situaties kunnen beslissen om asielzoekers in detentie te plaatsen, maar dat dit in praktijk niet op systematische wijze wordt toegepast (pagina 75). Voor de specifieke situatie van de betrokkene, stelt het rapport echter dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang of opnieuw toegang te verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 31, "There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees") en onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot de opvangstructuren als personen, die in Polen bescherming vroegen (pagina 47). Betreffende de kwaliteit van de levensomstandigheden in de opvangcentra stelt het AIDA-rapport dat deze kan verschillen in de verschillende centra, maar er wordt in deze nergens melding gemaakt dat een overdracht aan Polen op vlak van opvangcondities een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. Daarnaast wordt gesteld dat de algemene kwaliteit van de levensomstandigheden in de Poolse opvangcentra de laatste jaren is verbeterd. (pagina 57). Betreffende de uitlatingen van xenofobie die Poolse autoriteiten volgens de betrokkene tegenover hem hebben geuit, wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Polen. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er [...] soms en in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Poolse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscollages in Polen. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Poolse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. We wensen desbetreffend ook op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Poolse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Verzoekers hebben in Polen tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand.

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Polen kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen.

De Poolse wetgeving waarborgt toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers (pagina 66). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat het recent geactualiseerde AIDA-rapport geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen, geen toegang of nieuwe toegang kunnen krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming.

Ofschoon het rapport kritische opmerkingen plaatst bij bepaalde aspecten zijn we van oordeel dat het niet leidt tot de conclusie dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tijdens zijn gehoor dd. 24.12.2021 maakte de betrokkene gewag van problemen aan zijn ogen. Hij gaf aan een bril te dragen, maar hierdoor last te krijgen van hoofdpijn.

We wensen echter te benadrukken dat de betrokkene tot heden ook niet aan de hand van concrete, objectieve elementen aannemelijk maakte dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Polen verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Poolse autoriteiten minstens 3 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene en 10 dagen in het geval medische voorwaarden van toepassing zijn.

Er zijn werden geen elementen aangevoerd die aannemelijk maken dat de betrokkene in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige zorgen en bijstand zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Polen een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Indien in dit verband met verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland) zou worden aangevoerd dat de betrokkene een kwetsbaar profiel zou hebben en dat vanwege deze reden een positieve verplichting bestaat om bijkomende garanties te vragen aan Polen betreffende de opvang zijn we van oordeel dat de bevindingen

van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Italië kan ons inzien geenszins worden vergeleken met die in Polen. Zoals boven werd opgemerkt kan voor Polen bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn. Tot slot blijkt uit het, AIDA-rapport over Polen ook dat er in Polen, een identificatiemechanisme bestaat waarbij de Head of Office for Foreigners verplicht is om een onderzoek naar kwetsbaarheid uit te voeren waarbij vervolgens in aangepaste opvangvoorzieningen voorzien kan worden (p. 37).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aan-nemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3.2 van de verordening nr. 604/2013, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“De verwijderingsbeslissing rust op de overweging dat de behandeling van deze asielaanvraag aan Polen toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 (1) d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het Asylum Information Database – Country Report: Poland”, laatste update in april 2021, het AIDA-rapport genoemd, om aan te tonen dat verzoeker zonder enig probleem kan terugkeren naar Polen en dat de tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen. Volgens verwerende partij kan er bezwaarlijk worden gesteld dat de Poolse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Verzoeker kan hiermede niet akkoord gaan.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het

land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75)

De verwerende partij motiveert dat Polen de mensenrechten respecteert en dat er geen structurele tekortkomingen zijn in de Poolse asielprocedure. De verwerende partij citeert op uiterst subjectieve wijze uit het AIDA- rapport [...] over Polen. In tegenstelling tot wat de passages die de verwerende partij citeert laten uitschijnen, is dit rapport niet eenstemmig positief over Polen, daarnaast is de situatie in Polen door de oorlog in Oekraïne volledig gewijzigd.

-i-

In de bestreden beslissing merkt verwerende partij op dat er geen reden is om aan te nemen dat personen die op grond van de Dublinverordening worden teruggestuurd, na hun overplaatsing geen toegang tot opvang zullen hebben. De tegenpartij zwijgt echter over de opvangvoorwaarden waarmee de verzoeker te maken krijgt bij een overplaatsing.

Daarbij laat de verwerende partij na rekening te houden met verschillende informatie in het AIDA-rapport waaruit blijkt dat de opvangvoorzieningen in Polen bijzonder problematisch zijn.

Onder de titel "Forms and levels of material reception conditions" merkt het AIDA-rapport bijvoorbeeld op dat het bedrag aan sociale bijstand dat in het algemeen wordt toegekend aan verzoekers om internationale bescherming niet voldoende is om een behoorlijke levensstandaard te garanderen, zodat de meeste verzoekers voor internationale bescherming worden gedwongen om op drukke, gevaarlijke plaatsen te wonen waar de levensomstandigheden privacy en veiligheid niet toestaan.

Zie: AIDA-rapport, p. 52 e.v.:

"The amount of financial allowance that asylum seekers receive is generally not sufficient to ensure an adequate standard of living in Poland.²⁴¹ With only PLN 750-775 (around 163-169 Euros) per month, it is very difficult or even impossible to rent an apartment or even a room in Warsaw, where most asylum seekers stay during the procedure,²⁴² particularly taking into account that owners are often unwilling to rent an apartment to foreigners, especially asylum seekers, and tend to increase a rent or deposit in such situations.²⁴³ As the amount of financial allowance is insufficient for renting separate accommodation, asylum seekers are often forced to live in overcrowded and insecure places. Many of them sleep in overcrowded apartments, where they have to share beds with other people or where living conditions do not provide privacy and personal safety.²⁴⁴ Financial allowance for families of four amounts to PLN 1,500 (around 327 Euros) per month and in practice it may be enough only to rent an apartment, however with a great difficulty. Insufficient social assistance forces asylum seekers to work in Poland illegally in order to maintain and pay the rent.²⁴⁵ Situation worsened during the COVID-19 pandemic, as many asylum seekers lost their jobs.²⁴⁶

The amount of financial allowance is below the so called "social minimum" (indicator which evaluates the cost of living in Poland). The asylum seeker receives 1,5-2 times less than what is essential according to the "social minimum". The amount of social assistance for asylum seekers has not been raised since 2003,²⁴⁷ even though the costs of living in Poland have increased significantly since then. As a result, material reception conditions are insufficient to ensure a decent standard of living as highlighted in the CJEU judgment in Saciri.²⁴⁸

-ii-

Ook bij de opvangomstandigheden maakt het AIDA-rapport serieuze kanttekeningen. Zie AIDA-rapport, p. 57:

"None of the centres was built in order to serve as a centre for foreigners. Most of them were used for different purposes before, as army barracks, hostels for workers or holiday resorts.²⁸⁶ According to the NGOs, asylum seekers generally assess the conditions in the centres rather low.²⁸⁹ For instance, in the research conducted in the centre in Grupa foreigners predominantly complained about the food served in

the centre. They assessed the centre's cleanliness, appearance and furnishings mostly as 'average' or 'bad'.²⁹⁰

Verzoeker van zijn kant verklaart met name het volgende met betrekking tot zijn ervaring in Polen met betrekking tot de opvangvoorzieningen:

"Daarnaast stelde hij dat er geen rechten voor vluchtelingen zijn en dat hij, opgesloten is geweest in Polen. Hij gaf aan dat hij door de Poolse autoriteiten in isolatie en quarantaine werd gezet, dat ze hem vertelde dat hij 18 maanden lang zou vastzitten en dat ze geen vreemdelingen willen in Polen. Hij verklaarde 9 dagen langen een hongerstaking te hebben gevoerd."

-iii-

Het rapport meldt ook onder de titel "Detention conditions" dat meerdere gedetineerden klaagden over racistische opmerkingen en dat de Commissaris voor de Mensenrechten de leefomstandigheden in detentiecentra als onmenselijk beschouwde:

"Foreigners are subject to constant monitoring, which is disproportionate to their situation and applied in the penitentiary system only to particularly dangerous prisoners."

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers verklaringen worden bevestigd door de inhoud van de algemene informatie in voornoemd rapport.

Naast de hierboven vermelde algemene informatie moet worden opgemerkt dat de ervaring van verzoeker in Polen zo traumatisch voor hem lijkt te zijn geweest dat het risico dat hij daar opnieuw zou worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling niet kan worden uitgesloten. De verwerende partij heeft door voorbij te gaan aan voornoemde informatie, die duidelijk is weergegeven in het AIDA-rapport waarnaar zij verwijst, niet voldoende grondig en rigoureuus onderzoek gedaan naar het risico van schending van artikel 3 EVRM. Gezien de motivering van de bestreden beslissing kan in feite niet worden aangenomen dat de verwerende partij alle redelijke twijfel over het risico van onmenselijke en vernederende behandeling in geval van overplaatsing van verzoeker naar Polen zou hebben weggenomen.

-iv-

In de bestreden beslissing wordt gesteld met betrekking tot rechtsbijstand:

"Verzoekers hebben in Polen tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Polen kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen."

Blijkt uit het AIDA-rapport dat toegang tot kosteloze rechtsbijstand, zelfs in beroepsprocedures, bijzonder moeilijk is voor verzoekers om internationale bescherming. Om beroep aan te tekenen tegen een negatieve beslissing en de zaak voor de bevoegde rechtbank te brengen, zijn de regels voor het genieten van gratis bijstand van een advocaat dezelfde als voor Poolse burgers. Er is dus een formulier – beschikbaar in het Pools – bij de rechtbank of op de website van de rechtbank dat moet worden ingevuld. Dus hoewel in theorie rechtsbijstand kan worden verleend, is het voor verzoekers om internationale bescherming in de praktijk bijzonder moeilijk om zonder de hulp van NGO's – aangezien zij het Pools vaak onvoldoende beheersen – in de praktijk te komen. NGO's hebben echter te kampen met financiële moeilijkheden die hen ertoe dwingen hun personeelsbestand in te krimpen, zodat het voor verzoekers om internationale bescherming bijzonder moeilijk is om daadwerkelijk toegang te krijgen tot kosteloze rechtsbijstand in beroepsprocedures.

Deze problemen worden in het AIDA-rapport als volgt toegelicht:

p. 27: There is a general possibility to apply for a cost-free professional legal representation before these courts on the same rules that apply to polish citizens (i.e. insufficient financial resources). There is a form, in Polish, available in the court or on the court's website (not in the offices of administrative authorities examining the claim)

Many NGOs, with qualified lawyers, continued to provide free legal assistance in the proceedings (including first instance), but this assistance is not provided on a large scale nor is it stable, since it often depends on short-term funding within projects. Due to the lack of funding NGOs generally lack resources and cannot provide assistance to applicants on a wider scale covering e.g. the presence of a lawyer during any interview.

-v- Actuele situatie in Polen. De oorlog.

Sinds de oorlog in Oekraïne wordt Polen overrompeld met Oekraïense vluchtelingen en kan die de toeloop financieel niet meer aan. Dit zal zeker ook gevolgen hebben voor de opvang van Dublinintergkeerders. Dit is niet onderzocht.

<https://www.bbc.com/news/world-60555472> :

“The government of Poland, which has received the highest number of refugees, has said it will need more money than the EU is currently offering in order to host the number of people arriving there.”

<https://www.youtube.com/watch?v=SLuumdQi4Aw>:

Poland's biggest cities are struggling to accommodate waves of refugees escaping the war in Ukraine. The mayors of Warsaw and Krakow say their city services are overwhelmed and they need more support from the European Union and the United Nations.

-vi-

Ten slotte wordt verzoeker geconfronteerd met een land waarvan bekend is dat het bijzonder vijandig staat tegenover immigratie en dat het beginsel van non-refoulement niet respecteert, dat het diepgaand onderzoek waartoe de tegenpartij moet worden verplicht, moet worden uitgevoerd op een des te strengere manier.

Door de informatie in de bovengenoemde rapporten met betrekking tot tekortkomingen in de opvang en in de procedure voor verzoeken om internationale bescherming in Polen volledig buiten beschouwing te laten, door geen voldoende rigoureuus onderzoek te doen naar het risico van schending van artikel 3 van het EVRM, door haar beslissing te baseren op een onvolledige en ontoereikende motivering die niet toelaat om na te gaan of ze is voorafgegaan door een degelijk onderzoek van de omstandigheden van het geval, door niet alle elementen die nuttig zijn voor de zaak redelijkerwijs te hebben beoordeeld, heeft de verwerende partij duidelijk artikel 3 EVRM geschonden en tevens de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verwerende partij citeert dus op selectief blinde wijze de rapporten over Polen en houdt hoegenaamd geen rekening met de elementen die hierboven door de verzoekende partij werden aangehaald. Nochtans zijn dit tevens feiten die in het AIDA-rapport besproken worden. Het is dus in deze zin dat artikel 3 EVRM -dat een rigoureuus onderzoek voorschrijft- evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden geschonden.”

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet betwist dat hij voorheen een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen. Een aan de Raad voorgelegd stuk, meer specifiek een verslag van 19 november 2021, toont ook aan dat verzoeker op 23 augustus 2021 in Polen (Bialystok) werd aangetroffen en dat hij er een verzoek om internationale bescherming indiende.

Het staat ook niet ter discussie dat de Poolse autoriteiten het door verweerder overgemaakte verzoek om verzoeker terug te nemen inwilligden.

Uit de stukken van het administratief dossier en de motivering van de bestreden beslissing blijkt daarnaast duidelijk dat verweerder rekening hield met de verklaringen die verzoeker aflegde en dat hij in aanmerking nam dat fundamentele tekortkomingen inzake de procedure en de opvangvoorzieningen in het land dat in beginsel verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming een beletsel kunnen vormen om een vreemdeling die om internationale bescherming verzoekt te verplichten naar dat land terug te keren, indien deze tekortkomingen ernstig zijn, op feiten berusten en er uit kan

worden afgeleid dat de betrokken vreemdeling een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verder moet worden geduid dat slechts kan worden geoordeeld dat een beslissing die een verplichting inhoudt voor een vreemdeling om terug te keren naar het land dat in principe verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming slechts een schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM indien er sprake is van handelingen die een minimumniveau aan ernst hebben en die toelaten te concluderen dat hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (cf. EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, *Pretty v. Verenigd Koninkrijk*, par. 52).

Verzoeker stelt in wezen dat verweerder onterecht oordeelde dat niet blijkt dat hij in Polen dreigt te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen.

Verzoeker voert allereerst aan dat de financiële bijstand die in Polen wordt gegeven aan vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming indienen onvoldoende hoog is om hen toe te laten om een appartement of een kamer in Warschau te huren. Hij houdt voor dat deze vreemdelingen hierdoor genoodzaakt zijn om met verscheidene personen accommodatie te delen, wat gevolgen heeft op het vlak van privacy en veiligheid. Hieruit kan de Raad niet afleiden dat verzoeker in een situatie dreigt terecht te komen die van die aard is dat kan worden gesteld dat hij wordt gefolterd of dat hij onmenselijk of vernederend wordt behandeld. Er kan daarenboven niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker onvermogen is en afhankelijk is van financiële steun van de overheid om tijdelijk in zijn huisvesting en levensonderhoud te voorzien. De Raad neemt hierbij in aanmerking dat verzoeker verklaarde ongeveer 10.000 dollar te hebben betaald voor zijn reis naar Europa en dat hij voor de betaling van deze kosten een beroep kon doen op hulp van zijn schoonvader en zijn werkgever. Het feit dat verzoeker middelen had om een reis van Polen naar België te ondernemen is evenzeer een aanduiding dat hij over eigen financiële middelen beschikt. Daarenboven blijkt uit het verslag van AIDA, waarnaar verzoeker verwijst, dat vreemdelingen die om internationale bescherming verzoeken in beginsel onderdak krijgen in opvangcentra, waar zij maaltijden krijgen en waar zij tevens een toelage ontvangen om bepaalde kosten te dekken. Het gegeven dat de centra waar verzoekers om internationale bescherming in Polen worden opgevangen voorheen vaak een andere bestemming hadden en dat een aantal vreemdelingen die in één bepaald centrum verbleven het eten dat zij er kregen niet lekker vonden – wat het gevolg kan zijn van het feit dat zij de lokale keuken niet gewend zijn – en zij de netheid, het uitzicht en inrichting van dit centrum als middelmatig of slecht omschreven laat ook niet toe te oordelen dat er een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt. Nergens blijkt dat bepaalde minimale standaarden in de opvangcentra in Polen niet worden gehaald. Uit het verslag waarnaar verzoeker verwijst en dat verweerder neerlegde blijkt ook dat verzoekers om internationale bescherming in het algemeen zeer tevreden waren over de materiële opvang in de opvangcentra. De bewering van verzoeker dat hij van zijn vrijheid werd beroofd en dat hij ervoor koos in hongerstaking te gaan laat voorts niet toe tot een ander besluit te komen inzake de opvangcondities in Polen.

Verweerder heeft ook rekening gehouden met de verklaring van verzoeker dat hij werd geconfronteerd met racistische opmerkingen en heeft verduidelijkt dat geen enkele Europese lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Hij heeft gemotiveerd dat het feit dat discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid ook in Polen voorkomen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Poolse autoriteiten hun verplichtingen niet zullen nakomen, dat de werking van de asielinstanties of de rechtscolleges erdoor wordt beïnvloedt, dat verdragsrechtelijke verplichtingen niet worden gerespecteerd of dat geen passende bescherming kan worden geboden. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet.

Waar verzoeker stelt dat hij tijdens zijn verblijf in Polen reeds werd onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen en hij hierbij schijnbaar verwijst naar een detentie, kan de Raad enkel opmerken dat dit slechts een bewering is en dat er geen stuk wordt voorgelegd dat op verzoeker persoonlijk betrekking heeft waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij werd opgesloten en incorrect werd behandeld. Verzoeker stelt dat uit een onderzoek blijkt dat veel vreemdelingen die werden opgesloten in Polen deze vrijheidsberoving als onmenselijk beschreven, maar hieruit blijkt niet dat concreet, op grond van objectieve feitelijke gegevens, werd vastgesteld dat de detentieomstandigheden dusdanig zijn dat zonder meer kan worden gesteld dat opgesloten vreemdelingen in Polen het slachtoffer worden van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen. Een lezing van het AIDA-verslag leert de Raad dat er geen grote problemen werden vastgesteld inzake het gedrag van het bewakingspersoneel in Polen, dat vele gesloten centra recent werden vernieuwd, dat er activiteiten en onderwijs worden georganiseerd, dat er ruimtes zijn voor godsdienstbeleving, dat er medische voorzieningen zijn en dat, in een aantal gevallen, personen werden vrijgesteld ingevolge rechterlijke beslissingen. De vaststelling dat

er een constante monitoring is van vreemdelingen die worden opgesloten, is onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen oordelen dat er een schending van artikel 3 van het EVRM zou dreigen. Verweerder heeft er bovendien terecht op gewezen dat detentie van vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming indienen geen praktijk is die in Polen systematisch wordt toegepast en verzoeker toont niet aan dat het aannemelijk is dat hij bij een terugkeer naar Polen zonder meer van zijn vrijheid zal worden beroofd.

Verzoeker geeft ook aan dat het niet evident is om in Polen kosteloze rechtsbijstand te genieten in beroepsprocedures. Hoewel er bepaalde belemmeringen kunnen zijn, blijkt echter niet dat het niet mogelijk is om dergelijke kosteloze rechtsbijstand effectief te genieten. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt kan worden afgeleid dat een beroep kan worden gedaan op een door de overheid georganiseerd systeem en dat er daarnaast nog niet-gouvernementele organisaties actief zijn in Polen die gratis juridische bijstand verschaffen. Er blijkt daarenboven niet dat verzoeker enige beroepsprocedure zou dienen op te starten en dat, wanneer dit toch het geval zou zijn, hij niet bij machte zou zijn om de kosten hiervoor zelf te dragen. In dit verband moet nogmaals moet worden opgemerkt dat gezien de verklaringen van verzoeker en zijn handelen niet zonder meer kan worden aangenomen dat hij onvermogen is. De door verzoeker aangevoerde hinderpalen om kosteloze rechtsbijstand te genieten zijn onvoldoende om te kunnen oordelen dat hij dreigt te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Verzoeker wijst er nog op dat Polen actueel veel vluchtelingen uit Oekraïne dient op te vangen en dat de Poolse autoriteiten bijkomende financiële middelen hebben gevraagd aan de Europese Unie. Hij toont hiermee niet aan dat vluchtelingen slecht worden behandeld in Polen of dat er tekortkomingen zijn wat betreft de procedures en de opvang. Het gegeven dat een grote groep vreemdelingen die vluchten voor een oorlogssituatie verkiezen hun toevlucht te zoeken in Polen vormt veeleer een aanwijzing dat dit land bepaalde standaarden respecteert. Er liggen geen bewijsstukken voor die toelaten te besluiten dat de oorlog in Oekraïne en de daaraan gekoppelde vluchtelingenstroom tot gevolg hebben dat vluchtelingen die afkomstig zijn uit andere landen niet deugdelijk worden opgevangen, dat hun verzoek om internationale bescherming niet correct wordt onderzocht of dat Polen het non-refoulementbeginsel niet respecteert.

Er kan ook op grond van verzoekers bewering dat Polen vijandig staat tegen immigratie niet worden vastgesteld dat dit land verzoekers om internationale bescherming in een situatie brengt waaruit kan worden afgeleid dat zij worden gefolterd of dat zij in een onmenselijke of vernederende situatie worden gebracht. Er blijkt evenmin dat Polen verzoeker zal terugsturen naar zijn land van herkomst zonder zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen en dat deze lidstaat het non-refoulementbeginsel niet zal respecteren.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

Gelet op de voorgaande vaststellingen kan ook niet worden besloten dat verweerder artikel 3.2 van de verordening nr. 343/2003/EG heeft miskend. De lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming kon immers zonder meer worden vastgesteld op basis van de criteria die zijn bepaald in de verordening nr. 343/2003/EG en er blijkt niet dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat er geen risico op foltering of op vernederende of onmenselijke behandelingen of straffen bestaat bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN,

G. DE BOECK